

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

02 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Luca Ion în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iulie 2020, în cauza penală în privința lui

Moșnoi Vasile XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: de la 05.10.2017, până la data de 27.12.2019

Instanța de apel: de la 05.03.2020, până la data de 14.07.2020

Instanța de recurs ordinar: de la 03.09.2020, până la data de 02.12.2020

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 27 decembrie 2019, Moșnoi Vasile a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal și, în baza acestei Legi, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 (cinci) luni, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. Termenul de pedeapsă s-a dispus a fi calculat din momentul reținerii inculpatului.

2. În sentință, prima instanță a constatat că, Moșnoi Vasile la 06 martie 2017, în intervalul orelor de la 09:00 până la 19:00, aflându-se în preajma Centrului Comercial „Tarcom”, situat pe adresa mun. Chișinău, str. XXXXX, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul transportării peste hotare, a însușit de la cet. Porcescu Elena XXXXX, a.n. XXXXX, mijloace bănești în sumă de 90 euro, care conform cursului BNM la data de 06.03.2017 echivalează cu 1908 lei, iar neonorându-și angajamentul asumat, a cauzat părții vătămate Porcescu Elena, un prejudiciu material considerabil în sumă de 1908 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Lunca Ion în numele inculpatului Moșnoi Vasile prin care a solicitat admiterea apelului și casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 27 decembrie 2019, rejudecarea cu pronunțarea unei noi decizii prin care în privința sa să fie

pronunțată o sentință de achitare pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

3.1. În motivarea cererii de apel, avocatul Lunca Ion în numele inculpatului Moșnoi Vasile a menționat că:

- la materialele dosarului nu există nici o probă care ar confirma faptul că inculpatul a comis infracțiunea de escrocherie;

- procurorul nu a invocat argumente determinative confirmate prin probe pertinente, concludente, utile și veridice în conformitate cu prevederile art. 101 alin.(1) Cod de procedură penală prin ce ar contrazice versiunea apărării precum că raporturile juridice apărute între partea vătămată Porcescu Elena și inculpatul Moșnoi Vasile sunt relații civile;

- instanța de fond nu a dat o explicație plauzibilă prin care ar face o diferențiere clară și legală dintre raportul juridic apărut între partea vătămată Porcescu Elena și inculpatul Moșnoi Vasile, pe de o parte, și elementele constitutive ale infracțiunii de escrocherie prevăzută de art.190 alin.(1) Cod penal pe de altă parte;

- vina inculpatului nu s-a constatat, în baza art. 100 Cod de procedură penală, toate probele administrate în procesul penal se verifică sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate coroborarea (adică, confirmarea, sprijinirea, întărirea) lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei de care provin probele.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iulie 2020, a fost respins ca nefondat apelul avocatului în numele inculpatului Moșnoi Vasile, și menținută fără modificări sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 27 decembrie 2019, privindu-l pe Moșnoi Vasile. Termenul de executare a pedepsei stabilite lui Moșnoi Vasil, urmând a fi calculat din momentul reținerii de către organele competente.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală susindicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a stabilit că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului Moșnoi Vasile în

săvârșirea infracțiunilor prevăzute la art. 190 alin.(1) Cod penal, escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, care a produs daune considerabile.

Instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate a conchis de a respinge poziția apărării privind achitarea inculpatului Moșnoi Vasile din motivul lipsei probelor ce demonstrează vinovăția acestuia or, la materialele cauzei penale au fost administrate suficiente probe pertinente și concludente prin care se atestă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Instanța de apel a reținut că, prima instanță în mod corect a constatat că pentru existența escrocheriei, în modalitatea în care este incriminată inculpatului conform rechizitoriului, este necesară constatarea trecerii unor bunuri mobile din proprietatea sau posesia lui Porcescu Elena Spiridon în proprietatea lui Moșnoi Vasile.

Instanța de apel a constatat cu certitudine că la 06 martie 2017, în intervalul orelor de la 09:00 până la 19:00, aflându-se în preajma Centrului Comercial „Tarcom”, situat pe adresa mun. Chișinău, str. XXXXX, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul transportării peste hotare, a însușit de la cet. Porcescu Elena, mijloace bănești în sumă de 90 euro, care conform cursului BNM la data de 06.03.2017 echivalează cu 1908 lei, iar neonorându-și angajamentul asumat, a cauzat părții vătămate Porcescu Elena Spiridon, un prejudiciu material considerabil în sumă de 1908 lei.

Instanța de apel a menționat că, este întemeiat a se reține că în acțiunile inculpatului se conține latura obiectivă a infracțiunii de escrocherie reprezintă dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate care a produs daune considerabile.

Sub aspectul laturii subiective, infracțiunea de escrocherie se caracterizează prin intenție directă a inculpatului, care a conștientizat caracterul acțiunilor prejudiciabile ale sale, a prevăzut urmările și în mod intenționat a dorit survenirea acestora, iar la comiterea faptului inculpatul a urmărit scopul de profit, dorind îmbogățirea sa de pe contul micșorării activului patrimonial al părții vătămate.

Moșnoi Vasile este persoană fizică responsabilă, în acest sens fiind subiect al infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal. În rezultatul coroborării probelor, s-a constatat prezența trecerii bunurilor din proprietatea și/sau posesia părții vătămate Porcescu Elena în proprietatea inculpatului Moșnoi Vasile, ca rezultat al acțiunilor ilegale a inculpatului.

Instanța de apel, analizând cumulul de probe administrate în cauza dată, reține intenția directă a inculpatului Moșnoi Vasile, la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(1) Cod penal, or, acesta în mod intenționat a urmărit scopul de profit, îmbogățindu-se ilicit prin prezentarea faptei mincinoase ca fiind adevărată, părții vătămate Porcescu Elena, precum că se ocupă cu transportarea persoanelor peste hotare, pentru care a obținut de la aceasta, suma de 90 euro, echivalentul a 1 908 lei, în contextul că acesta nu este angajat oficial în câmpul muncii și nu deține o întreprindere al cărei obiect de activitate să reglementeze transportul de persoane peste hotarele țării. Mai mult ca atât, inculpatul fiind audiat la faza de urmărire penală în calitate de învinuit, a declarat că învinuirea care îi este adusă, o recunoaște în totalitate, iar pentru faptele săvârșite se căiește.

Instanța de apel, analizând declarațiile părții vătămate Porcescu Elena, care au fost date atât la faza de urmărire penală, cât și în cadrul ședinței de judecată, a constatat că sunt aceleași, iar careva discrepanțe între acestea, nu sunt, ceea ce califică drept admisibile elementele de fapt constatate prin intermediul declarațiilor părții vătămate, iar în context se consideră dovedită pe deplin varianta agravată a componenței de infracțiune de escrocherie, incriminată la art. 190 alin.(1) Cod penal și anume: escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, care a produs daune considerabile.

Instanța de apel a constatat că, în rezultatul acțiunilor directe și nemijlocite ale inculpatului Moșnoi Vasile s-a cauzat un prejudiciu considerabil lui Olaru Ecaterina.

Instanța de apel a notat că, în cadrul examinării cauzei corect s-a stabilit că părții vătămate Porcescu Elena i-a fost cauzat prejudiciu material în mărime de 90 euro, echivalentul a 1 908 lei, ceea ce constituie la momentul săvârșirii infracțiunii un prejudiciu considerabil. Fapta infracțională a fost dovedită cu certitudine în cadrul examinării cauzei penale atât în instanța de fond cât și în instanța de apel, în baza ansamblului de probe apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor

Vinovăția inculpatului Moșnoi Vasile în comiterea infracțiunii imputate a fost dovedită pe deplin în baza probelor prezentate la cauza penală care demonstrează vinovăția inculpatului în afara oricărui dubiu rezonabil.

Instanța de apel a nu a reținut alegațiile apelantului referitor la faptul că cauza penală a fost examinată în absența inculpatului Moșnoi Vasile fiind de menționat că la judecarea cauzei inculpatul s-a ascuns de a se prezenta în instanță, fapt confirmat prin rapoartele prezentate de către reprezentantul

poliției, care atestă faptul că ultimul se sustrage de la judecată. Prin încheierea Judecătoriai Chișinău, sediul Buiucani din 19 martie 2019, inculpatul a fost anunțat în căutare și în privința căruia a fost deschis dosar de căutare nr. XXXXX.

Instanța de apel a menționat că, în raport cu garanțiile art. 6 CEDO și situația în speță instanța reține că deși a fost dispusă examinarea cauzei în lipsa inculpatului prin prisma dispozițiilor art. 321 alin. (2) pct.1), alin. (6) Cod de procedură penală, garanțiile procesului echitabil revendicate de art. 6 CEDO au fost întru totul respectate, acesta fiind reprezentat în instanță de avocatul Lunca Ion, acestuia fiindu-i acordat pe tot parcursul examinării cauzei posibilitatea prezentării probelor în susținerea clientului său.

Nerecunoașterea vinei de către inculpat instanța de apel o apreciază ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto incrimina garantat de art.66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificate ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Instanța de apel a constatat că, prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, succesorul părții vătămate, martorii, a cercetat materialele administrate de organul de urmărire penală, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ce au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate a fost dovedită integral.

Instanța de apel, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate în cauză, le-a dat o apreciere justă, din punct de vedere al pertinentei și concludenței, și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță privind vinovăția lui Moșnoi Vasile în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(1) Cod penal.

Instanța de apel a constatat că, în acțiunile inculpatului sunt prezente semnele constitutive ale infracțiunii imputate, iar nerecunoașterea vinovăției de către Moșnoi Vasile în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(1) Cod penal, nu poate servi temei de achitare, de vreme ce în cursul judecării cauzei au fost administrate suficiente probe care confirmă cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii nominalizate și este apreciată de către instanța drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmărind scopul evitării răspunderii penale.

Instanța de apel a stabilit că, argumentele invocate de apelant referitor la achitarea inculpatului, pe motiv că probele administrate în cauză nu

dovedesc vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii imputate, constituie în sine un dezacord cu modul de apreciere a probelor administrate în dosar.

În această ordine de idei, instanța de apel a menționat faptul că, concluziile primei instanțe sunt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, sub aspectul că, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate a fost dovedită în cadrul procesului penal, astfel faptele acestuia, reținute prin sentință, întrunesc elementele infracțiunilor imputate.

Instanța de apel a reținut că, nu are temei de a interveni în sentința instanței de fond nici în partea stabilirii întinderii pedepsei inculpatului Moșnoi Vasile or, la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă inculpatului, s-a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, acestuia aplicându-i-se o pedeapsă corectă, echitabilă și legală. Așadar, la adoptarea sentinței și anume la individualizarea pedepsei penale, instanța de apel a notat că instanța de fond a respectat prevederile art. 96, art. 385 alin. (1) și art. 394 alin. (1) și alin. (2) Cod de procedură penală, conform cărora instanța este obligată să indice în partea descriptivă a sentinței/deciziei care sânt circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, datele care caracterizează persoana inculpatului, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală.

Astfel, privitor la numirea pedepsei penale, Colegiul penal a conchis că instanța de fond la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, corect a aplicat prevederile legale și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Instanța de apel a constatat că, instanța de fond just a individualizat pedeapsa în baza art. art. 7, 75 Cod penal, și totodată, corect a aplicat pedeapsa penală sub formă de închisoare, care este una echitabilă și proporțională infracțiunii comise, ținând cont de gradul de pericol al infracțiunilor, care fac parte din categoria celor mai puțin grave și ușoare, de circumstanțele cauzei, de personalitatea inculpatului, la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovaților, astfel asigurând realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale și a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât de către inculpați, cât și din partea altor persoane, care va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale Republicii Moldova sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

Astfel, reieșind din personalitatea inculpatului, care a comis pentru prima dată, infracțiune mai puțin gravă, luând în considerare circumstanțele cauzei și comportamentul inculpatului după săvârșirea infracțiunii care s-a eschivat de la prezentarea în fața instanței de judecată fiind dispusă anunțarea în căutare a acestuia, prezența circumstanțelor atenuante și lipsa celor agravante, instanța de apel a considerat că în privința inculpatului Moșnoi Vasile, pentru comiterea de către acesta a infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal, este echitabilă aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 5 luni.

Instanța de apel a concluzionat că, soluția adoptată de către prima instanță își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului Moșnoi Vasile, or aplicarea unei pedepse penale sub formă de închisoare, ar duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, va revizui atitudinea față de valorile sociale cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Lunca Ion în numele inculpatului, prin care invocând în calitate de temeiuri prevederile *art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12)* Cod de procedură penală, a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei și sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Moșnoi Vasile să fie achitat, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

5.1. În motivarea recursului ordinar, avocatul Lunca Ion în numele inculpatului, a menționat că:

- în instanța de fond s-a constatat faptul că urmărirea penală a fost una foarte defectuoasă, iar organul de urmărire penală nu a întreprins toate acțiunile prevăzute de lege în vederea stabilirii adevărului obiectiv;

- instanța de fond și instanța de apel au avut un comportament indiferent nefiind interesate în vederea stabilirii adevărului obiectiv care în consecință a contribuit la pronunțarea unei hotărâri vădit ilegale. Prin asemenea comportament s-a admis o încălcare flagrantă a drepturilor și libertăților inculpatului în conformitate cu prevederile art. 10 alin.(4) CPP;

- la materialele dosarului nu există nici o probă care ar confirma faptul că inculpatul a comis infracțiunea de escrocherie;

- procurorul nu a invocat argumente determinative confirmate prin probe pertinente, concludente, utile și veridice în conformitate cu prevederile art. 101 alin.(1) Cod de procedură penală prin ce ar contrazice versiunea apărării precum că raporturile juridice apărute între partea vătămată Porcescu Elena și inculpatul Moșnoi Vasile sunt relații civile;

- procurorul nu a combătut poziția părții apărării precum că acțiunile inculpatul Moșnoi Vasile nu constituie nimic altceva decât raporturi juridice civile;

- pentru a afirma că în speța dedusă judecății este prezentă latura subiectivă a infracțiunii procurorul urma să demonstreze prin probe pertinente, concludente, utile și veridice existența vinovăției persoanei, scopului și a motivului infracțiunii urmărit de către inculpat. Or, în prezenta speță nu poate fi vorba despre existența vinovăției, scopului și a motivului în comiterea infracțiunii deoarece nu au fost cercetate în instanță de judecată probe prin care să demonstreze existența intenției directe a lui Moșnoi Vasile în comiterea infracțiunii incriminate;

- nu există fapta infracțiunii și prin urmare fapta de care este învinuit Moșnoi Vasile nu întrunește elementele infracțiunii incriminate;

- în cauza Taraburca c. Moldovei (6 decembrie 2011, nr. 18919/10, Par.45) Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat destul consecvent că în procesul de apreciere a probelor a unei cauze penale urmează a fi aplicat standardul de probă „dincolo de orice dubiu rezonabil”. Coroborând toate probele examinate în prezenta cauză penală se constată că acuzatorul de stat și instanța de fond au ignorat prevederile standardului de probă „dincolo de orice dubiu rezonabil” utilizat de către Curte în jurisprudența sa;

- potrivit art.7 alin.(8) din Codul de Procedură penală, reține că „hotărârile definitive ale Curții Europene a Drepturilor Omului sânt obligatorii pentru organele de urmărire penală, procurori și instanțele de judecată”. Într-o jurisprudență constantă în cauza Manoli c. Moldovei pronunțată la 28 februarie 2017 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o violare al art.6 paragraful (1) din Convenție în situația în care instanțele naționale pronunță o sentință de condamnare fără a fi întrunit standartul de probă „dincolo de orice dubiu rezonabil”.

6. Referință asupra recursului declarat nu a fost depusă.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 din Codul de procedură penală.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal atestă, că titularul acestuia invocă în calitate de temei pentru casarea deciziei instanței de apel pct. 6), 8), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; nu au fost întrunite elementele infracțiunii precum și faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

Cu referire la temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal, analizând conținutul recursului declarat în raport cu decizia atacată, conchide că temeiul invocat, nu și-a găsit confirmare dat fiind faptul că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin.(1) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat atât asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, cât și a argumentelor primei instanțe care a concluzionat aplicarea unei pedepsei sub formă de închisoare, decizia atacată cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția.

În această ordine de idei, Colegiul penal notează că potrivit art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că recurentul, de fapt, își exprimă dezacordul cu aprecierea probelor înfăptuită de către instanța de apel, însă motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de

fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către autorul recursului, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza deciziei de condamnare a instanței de apel, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Față de lucrul judecat, Colegiul penal constată motivarea amplă și temeinică a soluției emise prin prisma procesului de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului Moșnoi Vasile, astfel Colegiul penal conchide asupra faptului că hotărârea atacată este în corespundere cu exigențele art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, nu este întemeiată critica din recursul declarat de inculpat, ce ține de aprecierea și interpretarea eronată, în opinia acestuia, a probelor ce a dus la stabilirea vinovăției acestuia, deoarece instanța de apel, a cercetat sub toate aspectele probele prezentate de părți, verificându-le și apreciindu-le just prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu – din punctul de vedere al coroborării lor și ca urmare corect a stabilit starea de fapt, încadrarea în drept și vinovăția inculpatului Moșnoi Vasile, bazându-se inclusiv și pe declarațiile părții vătămate și apreciindu-le, din punct de vedere al coroborării cu celelalte probe, instanța de apel a constatat că ele demonstrează cu certitudine vina inculpatului, or, a fost stabilit cert că, Moșnoi Vasile la 06 martie 2017, în intervalul orelor de la 09:00 până la 9:00, aflându-se în preajma Centrului Comercial „Tarcom”, situat pe adresa mun. Chișinău, str. XXXXX, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul transportării peste hotare, a însușit de la cet. Porcescu Elena Spiridon, a.n.05.06.1976, mijloace bănești în sumă de 90 euro, care conform cursului BNM la data de 06.03.2017 echivalează cu 1908 lei, iar neonorându-și angajamentul asumat, a cauzat părții vătămate Porcescu Elena, un prejudiciu material considerabil în sumă de 1908 lei.

Tot aici, instanța de recurs remarcă faptul că, deși recurentul a invocat temeiul de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în partea motivată a recursului nu a desfășurat pretinsele încălcări, motivarea reducându-se mai mult la o simplă enumerare a unor probe, care în opinia apărării au fost apreciate eronat.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent prin prisma temeiului de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală, întemeiată și motivată.

Cu referire la incidența în speță a temeiului prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, invocată de recurent, Colegiul penal lecturând lucrările cauzei nu a constatat careva erori comise de către instanța de apel prin prisma respectivului temei.

Din textul recursului rezultă, că în viziunea recurentului probele administrate nu confirmă vina lui Moșnoi Vasile în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal, astfel instanța de apel la condamnat pe baza presupunerilor.

Reieșind din materialele dosarului se constată, că inculpatul a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (1) Cod penal după semnele calificative: escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea de daune considerabile.

În prezenta speță, instanța de recurs consideră, că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel just ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, Moșnoi Vasile în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Opozant criticilor invocate de recurent la acest capitol, precum că în acțiunile inculpatului nu se regăsesc elementele constitutive ale infracțiunii imputate, Colegiul penal menționează, că instanța de apel a descris clar constatarea vinovăției inculpatului, care a fost probată integral prin mijloacele de probă prezentate de către procuror, apreciate de instanță ca fiind pertinente, concludente, utile și veridice, coroborează între ele, acestea fiind cercetate în ședința judiciară a instanței de apel, consemnate în procesul verbal și analizate de către instanța de apel în motivarea soluției adoptate.

Se mai reține că, recurentul invocă în prezenta speță incidența cazului de casare prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. În opinia recurentului, nu a fost confirmată vina în comiterea infracțiunii de escrocherie imputate.

Lecturând materialele cauzei și cercetând fapta incriminată inculpatului, Colegiul penal apreciază ca fiind eronată invocarea temeiului pentru recurs stipulat la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, întrucât din materialele cauzei se atestă că atât la etapa urmăririi penale cât și judecarea cauzei în primă instanță și în apel, inculpatul nu a invocat careva erori cu privire la încadrarea greșită a faptei inculpatului.

Colegiului penal reține că, în recursul declarat inculpatul critică în bună parte hotărârea instanței de apel, prin prisma faptului că nu au fost apreciate la justa valoare probele prezentate de către acesta, în opinia cărora acestea dovedesc nevinovăția în cele incriminate lui. Însă, verificând temeinicia deciziei adoptate de către instanța de apel, Colegiul penal consideră că criticile menționate nu și-au găsit confirmarea la caz, deoarece în urma analizei hotărârii contestate, atât cumulul de probe prezentate de către partea acuzării, cât și cele prezentate de către partea apărării și inculpat, toate au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

Totodată, raportat la criticile recurentului, Colegiul penal reiterează că acesta se referă în principiu la chestiunea de apreciere a probelor. Prin urmare, reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat, se constată că autorul acestuia expune conținutul unor probe cercetate de instanțele de fond, după care în cele din urmă conchide că acestea constituie un ansamblu probator indubitabil prin care se confirmă nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

De asemenea instanța de recurs remarcă, că criticile aduse de recurent, au format obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o apreciere argumentată, soluție pe care instanța de recurs o însușește și a cărei reluare nu se mai impune.

Prin urmare, având în vedere amplitudinea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale în partea pedepsei stabilite și modului de executare a acesteia, apreciind astfel corectitudinea individualizării pedepsei de către instanțele ierarhic inferioare, Colegiul penal le acceptă și le însușește, în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că

probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

La etapa judecării recursului, instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Colegiul penal nu a constatat discrepanța între cele reținute de instanța de apel în vederea încadrării faptei inculpatului și conținutul real al probelor sau ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o redă.

În acest context, instanța de recurs reține dispozițiile art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, potrivit cărora, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuیتului, învinuitului, inculpatului.

Astfel, Colegiul penal a stabilit că cumulul de probe cercetat și analizat în cauza deferită judecării, circumstanțele stabilite în prezenta speță, au fost deplin cercetate de instanța de apel ce i-a permis de a ajunge la concluzia că, prin acțiunile sale inculpatul Moșnoi Vasile, a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 190 alin.(1) Cod penal – escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere cu cauzarea de daune considerabile, iar soluția este una corectă, respectiv decizia atacată corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, este legală și motivată, fiind apreciat just probatoriul administrat, indicând motive clare pe care și-a întemeiat hotărârea emisă, criticile din recursul declarat fiind neîntemeiate.

Colegiul penal apreciază că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CtEDO.

Astfel, verificând procesele-verbale ale ședințelor de judecată a instanței de apel și lecturând textul deciziei, rezultă că instanța ierarhic inferioară a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, și-a motivat soluția adoptată punând la baza acesteia probele administrate și verificate în cadrul ședinței instanței de apel, fapt care se confirmă prin procesul-verbal al ședințelor de judecată.

Ținând cont de cele menționate, Colegiul penal conchide că conținutul deciziei corespunde prevederilor legale sus menționate fiind oferite

răspunsuri la toate motivele relevante invocate în apel în raport cu motivarea soluției primei instanțe.

Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate.

Generalizând cele expuse, Colegiul penal statuează că, în cauza dată nu au fost admise erorile de drept la care face referire recurentul și nu sunt temeiuri de a interveni în sensul casării soluției adoptate de către instanța de apel, fiindcă această instanță just a stabilit vinovăția inculpatului Moșnoi Vasile în comiterea faptelor imputate și corect a menținut sentința primei instanțe, adoptând o hotărâre motivată și întemeiată legal, astfel concluzionându-se asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat în prezenta cauză, deoarece este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Luca Ion în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iulie 2020, în cauza penală în privința lui *Moșnoi Vasile XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 14 ianuarie 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda